

Doris Day

VANUIT DE HEMEL

Geertje
Geerlings

Doris Day

vanuit de hemel

Geertje Geerlings

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: januari 2022
Geertje Geerlings

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Machteld Stilting
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8321-575-4
ISBN Paperback: 978-90-8321-576-1

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Nu ik niet zo lang geleden overleden ben, wordt het maar eens tijd mijn verhaal te vertellen. Ik doe dat niet alleen, als dat mag. Mijn vriend Rock Hudson helpt me. Hij is hier bij me, waar we nu zijn: in de hemel. Als je het zo noemen wilt. Ja, ook hij is hier. Al een flinke tijd. Er zijn mensen die beweren dat mannen zoals hij niet in de hemel komen, ik kan getuigen dat dat grote onzin is. Dat komen ze wel. Het sterft er hier van. Het is een dolle boel in het hiernamaals, om het maar eens aards uit te drukken.

Rock, die eigenlijk Roy heet, helpt me dus met mijn verhaal. Het gaat namelijk alleen maar om de eerste helft van mijn leven, want die is interessant voor de fans. Over daarna is veel minder te vertellen. Na mijn carrière heb ik namelijk voor mezelf geleefd. En voor mijn omgeving. Voor mijn familie en de vrienden die dicht bij me stonden en voor mijn dieren, waar ik zoveel van hield. Bijna net zoveel als van mijn menselijke 'dierbaren'. Of misschien wel meer. Maakt niet uit. Liefde kun je niet meten. Gelukkig maar.

We gaan voor mijn verhaal terug naar de eerste dag van 1975. Rock presenteert samen met mij een nieuwsjaarsgalavoorstelling die plaatsvindt in een bescheiden theater in Hollywood en

handelt over het professionele gedeelte van mijn leven. Mijn carrière, zogezegd. Er zijn alleen genodigden, hoofdzakelijk mensen van naam en faam en met een goedgevulde portemonnee. Het gaat namelijk om het goede doel vanavond. Als het publiek straks de zaal weer verlaat staan er leuke en knappe meisjes en jongens klaar om het over te halen een schenking te doen. En hoe leuker de voorstelling, hoe groter de gift. Dat was de gedachte.

Deze avond voelt ook een beetje als mijn afscheid van het vak. Het is een evaluatie van hoe alles zo gelopen is en een opmaat naar een nieuw leven. Niet iedereen weet dat of neemt dat serieus, maar dat vind ik geen probleem. Ik weet het zelf, ik weet het heel zeker en ik weet heel zeker dat ik het heel zeker weet: ik stop met het vak.

Het gaat om het de essentie vanavond: tekst en muziek. Op het toneel hangt alleen een enorm glittershowgordijn en zit een orkestje van vijf. Het zijn goede muzikanten, allemaal, daar heb ik stevig op aangedrongen. Een ritmesectie van piano, bas en drums en twee blazers.

Zij spelen als de voorstelling begint een instrumentale versie van *Que sera sera* die overgaat in *You are my inspiration*. Mijn grote sterke knappe held - idool van veel vrouwen maar zelf een liefhebber van mannen - komt op en spreekt de mensen toe. 'Vage vrienden, verre bekenden, veel te rijke of te beroemde nitwits en andere aanwezigen. Ik ben blij dat jullie er allemaal zijn op deze gedenkwaardige

eerste januari van ons nieuwe jaar 1975. Mij is de eer opgedrongen jullie gastheer te zijn bij deze bijzondere gelegenheid. Mijn naam is Rock Hudson.' Hij wacht even en incasseert het applaus met de hem typerende charmante lach. 'Waar gaat het om vanavond?' vervolgt hij dan. 'Laten we eerst even repeteren. Doe mij eens na. Alleen de mannen. Doe eens dit.' Hij steekt zijn hand in zijn binnenzak en haalt 'm er weer uit. En hij doet dat nog eens. 'Gezien? Prima. Onthoud dat gebaar. Dit mag ook.' Hij doet zijn hand in zijn achterzak en haalt 'm er weer uit. En herhaalt ook die handeling. 'Repeteer die gebaren even voor jezelf. Prima. Waar gaat het om? Geld ja. Natuurlijk. Vanavond zamelen wij dollars in voor een nieuw opgerichte stichting. Grof geld moeten we hebben. Echt dat je zegt: wat een ordinaire hoeveelheid poen zeg, kan het niet een beetje minder? Dat is wat we willen. Dit alles ten behoeve van een nieuwe stichting die zich gaat bezighouden met het wel en wee van verwaarloosde huisdieren. Na afloop van deze voorstelling gaat u uw ruime donatie doen. Kunt u zich daar vast op verheugen.' Hij wacht weer even en kijkt de zaal rond. Er zijn veel beroemdheden en nog meer rijke, iets te dikke entertainmentmiljonairs met naast zich mooie vrouwen, die meestal wat jonger zijn dan zij. Geld is ruim aanwezig. 'Maar ter zake. Hier is de vrouw,' vervolgt Rock, 'waar u voor gekomen bent en die u vanavond met haar verhaal op uiterst professionele wijze zal overhalen straks een substantieel gedeelte van uw vermogen af

te staan. Dames en heren, ik vraag uw aandacht voor mijn Eunice, voor uw Doris Kappelhof, alias, *the one and only*, Miss Doris Day.'

Hij stapt opzij en maakt plaats. Het glitter-showgordijn schuift open en daar sta ik. Begin vijftig ben ik en ik zie er nog goed uit. Ik heb er altijd goed uitgezien, geloof ik. Iets wat ik gratis heb gekregen van de schepper. Een seksbom ben ik nooit geweest, maar ik was altijd fris en vrolijk. Aan de buitenkant.

Het orkest maakt een brug naar *Heart full of love*. En ik zing. Heerlijk. Ik heb zingen altijd heerlijk gevonden.

Geef me geen goud. Geen diamant. Geen dure ringen. Aan elke hand. Geef me, een beetje. Ik heb het nodig, dat weet je. Geef me genegenheid.

Geef me geen roem. Succes hoef ik niet. Geef me wat liefde. Als je me ziet. Mijn wensen zijn. Zo simpel en klein. Geef me genegenheid.

Alles geef ik op. Voor waar ik naar verlang. Dat is liefde. Dus.

Geef me geen goud. Geen diamant. Geen dure ringen aan elke hand. De hemel voor mij. Is leven dichtbij. Dicht bij genegenheid.

Het lied komt ten einde en in het applaus loop ik naar voren. Het orkest verdwijnt gedeeltelijk in gekleurd tegenlicht. Rock, die terzijde staat, en ik kijken elkaar aan en glimlachen. Dan richt ik me tot het publiek. 'Ja, Rock noemt me altijd Eunice. Dodo zeggen veel andere vrienden. Clara Bixby was de naam die Billy De Wolfe me gaf. Nora Neat zeggen ze ook. Of Dorothy Detail. Zeg maar Doris. Doris Day. Zo heet ik inmiddels al een tijdje. Klinkt vrolijk: Doris Day. Toch?'

Weer klinkt er applaus. Mensen waarderen het dat ik dit doe en dat ik hier nu ben. Ik heb ook bijna geen vijanden in het vak zoals zovelen.

'Ik ben een zondagskind,' zeg ik met een gespeeld gelukzalige glimlach. 'Altijd vrolijk, altijd fris, altijd verzorgd, altijd deugdzaam. Dat ben ik. Ik ben geboren voor het geluk. Mijn oudste broer ging dood voordat ik werd geboren. Mijn andere broer kreeg epilepsie en is daar later op middelbare leeftijd aan overleden. In armoede ook nog. Maar daarover later meer. Mijn vader heeft vroegtijdig het huis verlaten zonder naar me om te kijken, omdat hij een verhouding had met de beste vriendin van mijn moeder. Mijn hondje Tiny stierf in mijn armen toen ik een jong meisje was. Op dertienjarige leeftijd ben ik onder een trein gekomen en heb ik mijn been verbrijzeld en toen ik bijna klaar was met de revalidatie ben ik nog eens gevallen en kon ik weer opnieuw beginnen. Ik ben mishandeld door mijn eerste echtgenoot, in de steek gelaten door mijn tweede en aan de rand van een faillissement gebracht door mijn derde, die vroegtijdig is overleden. Ik heb te maken gehad met bedreigingen door de bende van Charles Manson en ik heb mijn zoon bijna verloren door een motorongeluk. Om maar het een en ander te noemen. Wat ik zeg: ik ben typisch een zondagskind, geboren voor het geluk. Mijn levensverhaal willen wij u graag vertellen vanavond. Ik wou het niet, dat zweer ik u, ik ben gedwongen. Laat ik eerlijk zijn: ik ben hier alleen maar om geld op te halen voor de Doris Day Pet Foundation, maar ze zeiden:

dan moet je ook iets doen. Zingen. Iets vertellen. Goed, zei ik, dan vertel ik het hele verhaal. En dan zoals het werkelijk was.'

Ik kijk naar opzij en tref de trouwe, lieve ogen van Rock. Hij loopt naar me toe, slaat een arm om mijn middel en richt zich eveneens tot het publiek. 'Wij geven u het leven van, zoals weleens gezegd wordt, het lichtstraaltje in het leven van de vrachtwagenchauffeur, Miss Doris Day.'

De muziek speelt een stevige coda van *Heart full of love*, er klinkt weer applaus en Rock en ik nemen plaats op twee barkrukken, die iets terzijde van het midden van het toneel staan.

We zijn begonnen.

2.

'Als je voor iemand, wie dan ook, een lichtstraaltje bent geweest, heb je niet voor niets geleefd,' zeg ik.

'Ja Doris, goed Doris, best Doris.' Rock grijnst. 'Om te beginnen: die jeugd van je. Laten we daar even snel doorheen jassen. Ik vind het altijd pas interessant worden als er seks in het spel komt.'

'Jij weet niet hoe jong ik daarmee begonnen ben.'

'Jij? Zes-, zevenendertig?'

Die komt aan. De eerste harde lach klinkt. En niet van een paar toeschouwers hier en daar, maar van iedereen. Goed zo. Bingo. Op deze hadden we gerekend. Rock heeft voorspeld dat dit de eerste goeie lach zou zijn. Als die niet zou komen zou het een zware avond worden, wist hij. We kijken elkaar even snel aan. Gelukt. Het ijs is gebroken. Ik vind het heerlijk zo met hem hier samen op het toneel te zitten. Bij hem voel ik me veilig. 'Ik heb inderdaad altijd de reputatie gehad van eeuwige maagd,' zeg ik. 'En nu hoort u dan een paar mannen in het publiek echt hard lachen.' Ik wacht even. Het blijft stil. 'Althans, dat hadden we afgesproken.'

Weer een goeie bulder. Het komt helemaal goed vanavond, dat is duidelijk.

Rock richt zich weer tot de zaal. 'Doris is geboren in 1924. 3 april 1924. Als Doris

Kappelhof. Haar eerste publieke optreden was op de kleuterschool.'

'Ik reciteer zingend een uiterst racistisch gedichtje en doe daar een paar danspasjes bij, voorafgaande aan een *Black and White Minstrel Show*.'

'Dat kon toen nog allemaal. Het was een andere tijd, mensen,' zegt Rock.

Het is niet eens noodzakelijk dat te vermelden. Het is 1975. Er is racisme, natuurlijk, volop, maar het wordt nog maar nauwelijks onderkend. En zeker niet door witte, rijke, iets te dikke mannen met naast zich mooie vrouwen, die meestal wat jonger zijn dan zij.

'Mijn moeder heeft een pakje voor me gemaakt,' vertel ik, 'dat als ik het eenmaal aanheb, niet zo gemakkelijk meer uit te trekken is. En ik moet nogal lang wachten tot ik aan de beurt ben.'

Het orkest zet het kinderwijsje in en ik loop naar het midden van het toneel, ga er expres onhandig bij staan en zing met een kinderstemmetje: *Ik dans in Cushville wat ik dansen kan. Geen nikkertje dat me stoppen kan.*

Ik val stil, kijk angstig om me heen en begin opnieuw: *Ik dans in Cushville wat ik dansen kan. Geen nikkertje dat me stoppen kan.*

'Weer valt ze stil,' zegt Rock. 'Ze weet niet meer hoe het liedje verdergaat. En op dat moment kleurt haar pakje aan de onderkant donker. Ze heeft in haar broek geplast.'

'Het spijt me, mammi. Ik kan er niks aan doen. Meteen barst ik in huilen uit en ren ik weg.' Ik loop terug naar Rock.

‘Wat een drama,’ zegt hij. ‘Je hebt inderdaad een verschrikkelijk leven gehad. Heb je toen daarna je eerste zelfmoordpoging gedaan?’

‘Ik heb nooit een zelfmoordpoging gedaan,’ zeg ik gespeeld bits. ‘Dan had je bij Judy Garland moeten zijn. God hebbe haar ziel.’

‘Ja, die is nu echt *Somewhere over the rainbow*,’ knikt Rock.

Er klinkt geen lach of reactie vanuit de zaal. Haar dood is ook pas zes jaar geleden, daar mogen nog geen grappen over worden gemaakt. Ik zei het nog, maar hij vond het wel kunnen. Niet dus.

‘Het was een traumatische ervaring voor het kleine meisje dat ik toen was,’ vervolg ik onverstoord. ‘Misschien dat ik daarom niet graag optreedt voor een *live audience*.’

‘Behalve vanavond dan natuurlijk.’ Rock trakteert het publiek weer op de meest charmante lach die hij in huis heeft, waarschijnlijk om zijn misser van net mee goed te maken. ‘Ze stond te trappelen van ongeduld net in de coulissen. Voor zover ze niet trillend op de wc zat dan.’

Een harde lach.

‘Ik heb altijd meer van de opnamestudio en de filmset gehouden,’ zeg ik. ‘Dat geef ik eerlijk toe. Dan kon ik me concentreren op het werk zelf.’

‘Doris is namelijk ietsjes minder ijdel dan de meesten van haar collega’s,’ zegt Rock. ‘Ietsjes.’

Ik kijk geamuseerd naar opzij. Hij kijkt niet terug en houdt zijn blik strak naar voren gericht, terwijl er een klein lachje om zijn lippen krult. Dit laatste stond namelijk niet in de tekst.

‘Maar daarover later meer. We zijn nu nog in de kindertijd,’ vervolgt hij snel. ‘Haar ouders zijn van Duitse afkomst en katholiek. Zij maken altijd ruzie. Meestal over geld.’

‘Maar iets anders is ook goed,’ vul ik aan. ‘Daar doen ze niet moeilijk over.’

‘Haar vader is muzikleraar. Een strenge, gesloten man die wil dat Doris concertpianiste wordt.’

‘Een racist is het,’ zeg ik. ‘Nu we het er toch over hebben. Een racist die vele jaren later met een negerin trouwt. Dat dan weer wel.’

‘Op een nacht is Doris als klein meisje getuige van zijn overspel.’

‘Hij gaat naar bed met de beste vriendin van mijn moeder, slechts een paar meter van mijn bedje verwijderd. Ze denken dat ik slaap, maar ik hoor alles. En ik ben diep geschokt.’

‘Ja, dat zijn beesten,’ knikt Rock serieus, ‘die strenge, gesloten muzikleraren die willen dat hun dochter concertpianiste wordt.’

‘Ik weet meteen van de bloemetjes en de bijtjes.’

‘Niet lang daarna verlaat haar vader het huis.’

‘Hij neemt afscheid van mijn broer Paul. Niet van mij.’

Het orkest speelt het voorspel van *In the still of the night* en ik loop weer terug naar de voorkant van het midden van het toneel. Het licht knijpt, zet me in een speciaaltje en ontnemt me het zicht op het publiek. Ik vind dat prettig, omdat ik dan niet word afgeleid als iemand aan zijn neus zit of iets uit haar tas pakt.

In het holst van de nacht. Als ik staar in het donker. Doem jij op in gedachten. Je bent er elke nacht voor mij.

In het holst van de nacht. Als er stilte alleen is. Als er niets om me heen is. Kan ik altijd jou verwachten.

Steeds dat beeld van jou. Dat ik voor me zie. Is dit wel liefde nog? Of hysterie?

't Blijft, vervaagt ook niet. 't Komt elke nacht. Elke nacht, heel getrouw. Dus ik dagdroom van jou. In het holst, het holst van de nacht.

3.

'Ik ben ontroostbaar. Een kind wenst dat haar ouders bij elkaar blijven en van elkaar houden. Ik denk dat het gemis aan die vader een grote rol in mijn leven heeft gespeeld. Gelukkig heb ik mijn moeder.' Ik kijk naar Rock en knik.

Hij richt zich tot het publiek. 'Ik speel alle andere rollen vanavond. Ook de vrouwen. Zonder ze na te doen natuurlijk. Dat kan ik niet.' Hij lacht even. 'Hoeft ook niet. Het gaat om de inhoud.' Hij loopt naar me toe.

'Mijn moeder Alma is een sterke, levenslustige vrouw,' zeg ik.

'Het heeft ook voordelen, liefje,' zegt Rock als mijn moeder. 'Nu hoef je geen piano meer te studeren. Nu kun je zoveel dansen als je maar wil.' Hij blikt weer de zaal in. 'Als Doris jong is, is dans haar grote passie.'

'En ik heb een partner.'

'Jerry Doherty,' zegt Rock. 'Dus nu ben ik hem.' Hij stapt een paar passen opzij en strekt zijn hand naar me uit.

Ik pak die vast en maak een draai zijn armen in. 'En we zijn helemaal niet slecht. Helemaal niet zelfs. We doen mee met wedstrijden.'

'Doris. Luister,' zegt Rock als Jerry enthousiast. 'Ik wil niet dat we gewoon alleen maar dansen, ik wil er iets spectaculairs van maken. Met acrobatiek erin. Dat we door de lucht heen vliegen.'

'We?'

'Nou ja, jij dan. Maar ik vang je op.'

'O, toch wel?'

'Doe je het?'

'Tuurlijk.'

'Kom op dan.'

De muziek zet in en we maken een paar passen. Rock is niet echt een danser, maar de suggestie van een spectaculaire *pas de deux* met acrobatische toeren is er.

'We willen zelfs naar Hollywood gaan, om daar lessen te nemen,' vertel ik. 'Ik ben dertien jaar.'

'Het loopt anders.'

'Dat kun je wel zeggen.' We laten elkaar weer los en gaan naast elkaar staan, gericht op het publiek. 'Op een avond ga ik uit met drie vrienden, onder andere met Larry Doherty, de broer van mijn danspartner.'

'De vier lachen en schreeuwen door elkaar. *Ik heb honger*, roept Albert Schroeder.'

'Marion Bonekamp gilt: *Ik ook*.'

'*Laten we een hamburger gaan halen. En een milkshake*. Stelt Larry voor. Hij helpt Doris de auto in.'

'Het gaat regenen. Maar geen nood, de kap kan dicht.'

'Het wordt echt slecht weer. Het regent zo vreselijk en het zicht is zo slecht dat ze op de terugweg verdwalen.'

'We kruisen een voor ons onbekende overweg en daarmee een voorbijrazende trein.'

'Het remmen van de auto, gegil van de tieners

en dan de klap. Een enorme wolk van rook en stof. Het piepende geluid van een remmende trein. IJzer op ijzer.'

'Dan wordt het stil.'

We laten een pauze vallen, zoals gepland. Daar staan we, vlak naast elkaar en bewegingloos. Het gaat nu om het verhaal en om niets anders.

'De wolk trekt op,' zegt Rock dan. 'Langzaam wordt de ravage zichtbaar. De auto zit volledig in elkaar. Portieren liggen eruit en de voorkant is onherkenbaar geworden. Her en der liggen de vier tieners verspreid. Er komen mensen aangelopen. Geschreeuw en paniek.'

'Wij zijn uit de auto geslingerd. Marion en Albert blijken zwaargewond. Larry is er goed vanaf gekomen. Ik ook. Denk ik aanvankelijk. En misschien ben ik dat ook wel. Mijn rechterbeen blijkt verbrijzeld. Meer niet. Dat moet je natuurlijk net hebben als je een veelbelovende danseres bent.'

We laten de stramme poses weer los en stappen ieder een stapje opzij, om een tijdsovergang aan te duiden.

'Doris revalideert achttien maanden lang,' vertelt Rock. 'Achtien eenzame maanden. Zij wordt gesteund en gemotiveerd door Alma, haar moeder.' Hij richt zich tot mij. 'Het kan je sterker maken, Doris.'

'Het komt nooit meer goed. Ik wou dat ik dood was.'

'Zeg dat niet. Als je hier goed doorheen komt, is je been misschien minder dan het was, maar je

geest, je karakter is sterker. En daar gaat het om. Als je er iets van wil maken, van wat dan ook, moet je mentaal sterk zijn. Want wie niet kan verliezen, zal ook nooit winnen.'

Het orkest speelt het voorspel van *Pick yourself up*. Het licht knijpt, Rock stapt verder opzij, ik zet in en zing een van mijn favoriete liedjes.

Niets is onmogelijk. Als je weet. Dat als je gevallen bent. Op je reet.

Dat je op kunt staan. Weer verder kunt gaan. Je begint gewoon van voren af aan.

Als je je gedragen hebt. Als een rund. Is 't goed om te weten. Dat je dat kunt. Dat je op kunt staan. Weer verder kunt gaan. Je begint gewoon van voren af aan.

Doe maar lekker raak dus. Niet zo schijterig voor strop of flop.

Vallen doe je vaak, dus sta je net zo vaak weer op.

Als je niet down kunt. Kun je niet up. Wie nooit voor schut ging. Hoort niet bij de club. Die weer op kan staan. Weer verder kan gaan. Je begint gewoon van voren af aan.

***

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=doris-day>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ